

LBRIS

We know
books

LUCINDA RILEY

**CRIMELE
DE LA
INTERNAT**

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA
București

CUVÂNT-ÎNAINTE

Dragă cititorule,

Sper că ești la fel de nerăbdător ca mine să întorci paginile unui roman nou al Lucindei Riley. Poate că ești un admirator înfocat al seriei „Cele șapte surori“ și abia aștepti ca Lucinda să te ducă pe un tărâm nou și plin de viață. Poate totuși n-ai mai citit nimic de ea și ești interesat de promisiunea acestui roman polițist nou și captivant. În acest caz, din păcate, trebuie să încep cu sfârșitul, să pun în context paginile pe care ești pe cale să le devorezi. Pentru cei care nu știu, Lucinda – mama – a murit pe 11 iunie 2021, în urma unui cancer esofagian diagnosticat în 2017. Eu sunt fiul cel mai mare al Lucindei și coautor (nu la acest proiect, mă grăbesc să adaug). Împreună am creat seria pentru copii „Guardian Angel“ și am sarcina să împlinesc enorma ei moștenire literară terminând al optulea roman, ultimul, din seria „Cele șapte surori“.

Din acest motiv vreau să-ți spun cum a ajuns să fie scrisă *Crimele de la internat*. Mai întâi, cu toate că n-a fost niciodată tipărită, cartea a fost scrisă în 2006. După ce a început școala cel mai mic dintre copiii săi, Lucinda a scris trei romane fără să le trimită vreunui editor; două dintre ele au apărut ulterior și au fost foarte lăudate – *Secretul Helenei* și *Camera cu fluturi*. Întotdeauna a avut de gând să publice al treilea dintre

aceste romane, cel pe care îl ții acum în mâini, după ce încheia seria „Cele șapte surori“.

În ceea ce privește *Secretul Helenei* și *Camera cu fluturi*, Lucinda a făcut revizuiți importante (așa cum și-ar dori orice autor care reia un proiect după un deceniu). Mama n-a mai avut ocazia să facă asta cu *Crimele de la internat*. Ca atare, când am hotărât să o public am fost pus în fața unei dileme. Era răspunderea mea să editez, să revizuiesc și să aduc la zi textul, așa cum ar fi dorit ea? După multă gândire, am hotărât că ar trebui să aibă prioritate păstrarea vocii mamei mele. Având în minte acest lucru, a fost efectuată doar o muncă editorială minimă.

Prin urmare, tot ce vei citi este scris de Lucinda în 2006.

Mama era foarte mândră de această carte. Este singurul roman polițist pe care l-a scris vreodată, însă cititorii fideli vor recunoaște pe loc neasemuita sa capacitate de a surprinde spiritul locului. Sunt sigur că te va interesa să știi că, în momentul scrierii, familia mea locuia în peisajul vast, misterios, în care se desfășoară povestea. Mai mult, școala din Norfolk care apare în carte s-a inspirat mult din cea la care am mers noi, copiii ei. Din fericire, pot să confirm că, în realitate, pe coridoarele internatelor nu s-a petrecut nimic atât de dramatic.

Așa cum este de așteptat, secretele trecutului influențează puternic evenimentele prezentului și suntem delectați cu personaje în mod tipic superb caracterizate, ca inspectoarea Jazz Hunter, care, sunt sigur că ești de acord, ar putea să fie baza unei serii proprii.

Poate că ar fi făcut asta, în altă viață.

Harry Whittaker, 2021

PROLOG

Școala St Stephen, Norfolk
ianuarie 2005

În vreme ce silueta urca scările spre coridorul clasei a XII-a – un labirint de cămăruțe, câte una pentru fiecare băiat –, singurele sunete care se auzeau erau cloncănitul și șuieratul caloriferelor vechi, santinele de fontă neputincioase care de cincizeci de ani încoace trudeau să încălzească Fleet House și băieții din el.

Fleet House, unul dintre cele opt internate care alcătuiau Școala St Stephen, își luase numele de la directorul din vremea în care a fost construit, în urmă cu o sută cincizeci de ani. Clădirea urâtă de cărămidă, căreia locatarii actuali îi ziceau „Fleapit”¹, fusese transformată în locuință pentru elevi imediat după război.

Era, de asemenea, ultima care a avut parte de foarte necesarele renovări. Peste șase luni, din coridoarele, scările, dormitoarele și sălile comune avea să fie smuls linoleumul negru zdrențuit care acoperea podelele; pereții îngălbeniți aveau să fie tapetați din nou și împrăpătați cu magnolii, iar sălile de duș vechi aveau să fie echipate cu accesorii sclipitoare de inox și dale albe lucioase. Asta, ca să potolească părinții pretențioși din ziua de azi, care țineau morțiș ca odraslele lor să

¹ Groapa cu purici

locuiesc și să învețe în confort asemănător cu cel dintr-un hotel, nu dintr-o magherniță.

Silueta s-a oprit un pic în fața camerei 7, trăgând cu urechea. Fiind vineri, cei opt băieți de pe acest palier trebuie să fi primit bilete de voie și să se fi dus la cârciuma din târgușorul Foltesham din apropiere, dar era mai bine să se asigure. Neauzind nimic, a apăsât pe clanță și a intrat.

A închis ușurel ușa, a aprins lumina și a simțit imediat mirosul stătut de adolescent impregnate în încăperea: un amestec de șosete nespălate, sudoare și hormoni dezlănțuiți, care de-a lungul anilor se impregnase în fiecare ungher din Fleet House.

Cutremurându-se la amintirile dureroase stârnite de miros, silueta aproape că s-a poticnit de un vraf de lenjerie de corp aruncată neglijent pe podea. Apoi, după ce a luat cele două tablete albe puse pe dulapul băiatului în fiecare seară și le-a înlocuit cu altele care arătau la fel, silueta s-a răsucit, a stins lumina și a ieșit.

Pe scara din apropiere, un băiețel în pijama a încremenit auzind pași care se apropiau. Cuprins de panică, a plonjat în nișa mică de sub treptele palierului de dedesubt, topindu-se în umbră. Dacă era prins afară din pat la ora zece seara avea să fie pedepsit, și îi ajungea de câte avusese parte în seara aceea.

Țeapăn în întuneric, cu inima bubuind, cu ochii închiși strâns, de parcă asta ar fi fost de ajutor, a ascultat fără să răsuflă cum pașii au urcat treptele la câțiva centimetri deasupra capului său, au trecut de el, apoi, slavă Domnului, au dispărut în depărtare. Tremurând de ușurare, s-a furișat afară din ascunzătoare și a pornit repede pe coridor spre dormitor. A urcat în pat, s-a uitat la deșteptător și, știind că va mai trece o oră

până când își va putea permite să se refugieze în somn, și-a tras păturile peste cap și, în cele din urmă, a lăsat lacrimile să curgă.

Cam după o oră, Charlie Cavendish a intrat în camera 7 și s-a tolănit pe pat.

Avea optsprezece ani, era ora unsprezece în seara de vineri și el era închis ca un țânc în cotețul ăsta de iepuri dărăpănat.

Și trebuia să se trezească la șapte dimineața ca să meargă la afurisita de capelă. Chiulise deja de două ori în acest trimestru și nu-și putea permite s-o facă din nou. Deja fusese târât în biroul lui Jones pentru tâmpenia aia cu Millar. Jones pomenise de exmatriculare dacă nu-și îndrepta purtarea, dar pe Charlie îl enerva rău faptul că trebuia să se ferească de buclucuri. Tatăl îi spusese clar că n-o să-l susțină în anul liber dinainte de facultate dacă n-are destule note maxime și un raport de evaluare școlară corespunzător.

Ceea ce ar fi un afurisit de dezastru.

În orice caz, tatăl său nu era de acord cu anul liber. Pentru el, hedonismul era o oroare, iar gândul că fiul său o să lenevească pe cine știe ce plajă thailandeză, probabil îndopat cu droguri, nu era deloc ceea ce și-ar fi dorit, mai ales dacă el era cel care plătea pentru asta.

Avuseseră un scandal pe cinste despre viitorul lui Charlie chiar înainte de începerea trimestrului. Tatăl, William Cavendish, era avocat pledant de mare succes din Londra, și dintotdeauna s-a presupus că Charlie avea să-i calce pe urme. Pe când creștea, Charlie nu se gândise prea mult la asta.

Apoi, spre sfârșitul adolescenței, și-a dat treptat seama ce anume așteptau de la el, aparent fără să se sinchisească de ce își dorea el.

Charlie era un afacerist, se ocupa cu ceea ce dă puseuri de adrenalină; așa se vedea pe sine. Îi plăcea să trăiască aventuros. Gândul la o viață înțepenită în atmosfera ierarhică, sufocantă, din Inner Temple¹ îi întorcea stomacul pe dos.

Și apoi, ideea de „continuitate“ a tatălui era complet demodată. În ziua de azi era altfel; puteai să faci tot ce doreai. Toate tâmpeniile alea despre respectabilitate aparțineau generației părinților săi.

Charlie voia să fie DJ și să se uite la femei frumoase, pe jumătate despuiate, care țopăie pe un ring de dans din Ibiza. Ei, da. Așa mai merge! Și... puteai să câștigi o căruță de bani ca DJ.

Nu că banii aveau să fie vreodată cine știe ce problemă. În afară de cazul în care unchiul său celibatar în vârstă de cincizeci și șapte de ani se apuca brusc să facă copii, Charlie avea să moștenească averea familiei, cu sute de hectare de pământ arabil.

Avea planuri și pentru asta. Nu trebuia decât să-i vândă unui dezvoltator imobiliar câteva hectare, cu permisul de construcție, și se alegea o afurisită de avere!

Nu, nu era o problemă cu banii lui viitori; problema era că zgârciobul lui de tată avea controlul financiar asupra lui acum.

Era tânăr. Voia un pic de distracție.

Acestea erau gândurile care-l potopeau pe Charlie Cavendish când, cu mintea în altă parte, a întins mâna spre cele două tablete pe care de la vârsta de cinci ani încoace le înghițea în fiecare seară și a luat paharul cu apă pe care i-l lăsase asistenta medicală.

¹ Asociație profesională a avocaților pledanți și judecătorilor din Londra

A pus tabletele pe limbă, a luat o gură zdravănă de apă, apoi a pus paharul la loc pe dulăpiorul de lângă pat.

Timp de un minut nu s-a întâmplat nimic și Charlie, oftând, a continuat să cugete la nedreptatea situației sale. Dar apoi, aproape imperceptibil, a simțit cum trupul începe să i se zguduie.

„Ce mama dracului...?!“

Zguduitul s-a intensificat, a devenit incontrollabil, și Charlie a simțit brusc cum gâtul i se încleștează. De-acum speriat, neînțelegând și găfâind, a izbutit să facă împleticit cei câțiva pași până la ușă. A apucat clanța, dar, în spaima tot mai mare, a băjbâit fără să reușească s-o răsucescă, apoi s-a prăbușit pe jumătate inconștient, cu o mână la gât, făcând spume la gură. Lipsit de oxigen, cu toxinele mortale vâjâind prin el, organele vitale i-au cedat treptat. Apoi sfînterele s-au destins și, încetul cu încetul, tânărul care fusese cândva Charlie Cavendish pur și simplu a încetat să existe.

1

Robert Jones, directorul Școlii St Stephen, stătea cu mâinile în buzunare – obicei pentru care îi muștra tot timpul pe elevi – și privea pe fereastra cabinetului.

Dedesubt îi vedea pe elevii care traversau peluza capelei în drum spre cursuri sau plecând de la ele. Avea mâinile asudate și inima îi galopa încă de la adrenalină, așa cum făcuse tot timpul de la accident încoace.

S-a îndepărtat de fereastră și s-a așezat la birou. Era acolo un morman de teme necorectate și o listă cu mesaje telefonice la care încă nu răspunsese.

Și-a scos batista, și-a șters creștetul chel și a oftat din greu.

Existau nenumărate situații care puteau deveni un coșmar pentru un director care are în grijă sute de adolescenți și adolescente: droguri, hărțuitori și, în aceste zile cu internate mixte, fantoma imposibil de oprit care era sexul.

În cei paisprezece ani ca director la St Stephen, Robert avusese de-a face, într-o anumită măsură, cu toate.

Însă toate aceste crize păleau în comparație cu ceea ce se întâmplase vinerea trecută. Așa era coșmarul suprem al unui director: moartea unui elev aflat în grija sa.

Dacă exista un mijloc de a face zdrențe reputația unei școli, acesta era. Amănuntele despre *cum* murise băiatul aproape că nu contau. Robert vedea în minte

cum cete de părinți care căutau acum un internat tăiau de pe lista lor Școala St Stephen.

Și totuși, Robert găsea alinare în faptul că școala supraviețuise mai mult de patru sute de ani – și, căutând prin registre, a văzut că acest fel de tragedie se mai întâmplase. Poate că numărul înscrierilor va scădea pe termen scurt, însă era sigur că după o vreme ceea ce s-a petrecut vinerea trecută va fi dat uitării.

Ultima dată când murise un elev a fost în 1979. Un băiat fusese găsit mort în depozitul de bagaje din pivniță. Se spânzurase cu o bucată de sfoară prinsă de un cârlig din tavan. Întâmplarea intrase în folclorul școlii. Puștilor le plăcea mitul că stafia băiatului bânțuia prin Fleat House.

Micul Rory Millar arăta el însuși ca o stafie când a fost găsit bubuind în ușă, după ce petrecuse noaptea încuiat acolo.

Charlie Cavendish, fără îndoială făptașul, negase totul, ca de obicei, și, mai rău, i se păruse distractiv... Robert Jones s-a cutremurat, stingherit, dorindu-și să poată jeli pierderea acestei vieți tinere și constatând că nu poate.

Băiatul ăla a fost o belea de când a pus piciorul în școală. Și, din pricina morții lui, acum viitorul lui Robert era sub semnul întrebării. La cincizeci și șase de ani, abia aștepta să se retragă peste patru ani din activitate cu pensie completă. Dacă era silit să-și dea demisia, erau puține șanse să-și găsească un post altundeva.

La ședința de urgență a consiliului de administrație din seara precedentă se oferise să-și dea demisia. Totuși, membrii îl sprijiniseră.

Moartea lui Cavendish fusese un accident, avusese cauze naturale. Murise din cauza unei crize de epilepsie.

Asta era singura rază de speranță a lui Robert. Dacă medicul legist hotăra că moartea a fost din cauze naturale și în presă apăreau cât mai puține informații, pagubele puteau fi restrânse.

Dar, până la această confirmare, reputația și viitorul îi atârnavă de un fir de păr. Medicul promisese că sună în dimineața aceea.

Telefonul de pe birou a țârâit ascuțit. Robert a apăsat pe speaker.

– Da, Jenny?

– Vă caută de la biroul medicului legist.

– Fă-mi legătura.

– Domnul Jones?

– La telefon.

– Sunt Malcolm Glenister, medicul legist local. Aș vrea să vă spun rezultatele autopsiei efectuate ieri asupra lui Charlie Cavendish.

Robert a înghițit un nod mare.

– Desigur. Spuneți.

– Patologul a ajuns la concluzia că Charlie n-a murit din cauza unei crize de epilepsie. A murit în urma unui șoc anafilactic.

– Înțeleg.

Robert a înghițit din nou în sec, încercând să-și dregă vocea.

– Și... care a fost cauza?

– Păi, așa cum trebuie să știți, în dosarul lui medical scria că are alergie violentă la aspirină. În sânge i-au fost găsite șase sute de miligrame, echivalentul a două tablete disponibile fără rețetă.

Robert n-a putut să răspundă, acum gâtul îi era prea uscat ca să vorbească.

– În afară de urme de Epilim, pe care Charlie îl lua zilnic ca să controleze epilepsia, și o cantitate foarte

mică de alcool, patologul n-a mai găsit nimic altceva. Era perfect sănătos.

Lui Robert i-a revenit vocea.

- Dacă ar fi fost găsit mai devreme ar fi putut să supraviețuiască?

- Dacă i s-ar fi administrat tratament imediat, atunci da, aproape sigur. Totuși, erau puține șanse ca el să poată cere ajutor în cele vreo două minute înainte de a-și pierde cunoștința. E de înțeles că nu l-a găsit nimeni până dimineața.

Robert a tăcut o vreme, simțind cum îi picură în vene un strop de ușurare.

- Așadar, ce urmează? a întrebat.

- Păi, știm *cum* a murit. Întrebarea este de ce. Părinții lui au confirmat că Charlie știa că este alergic la aspirină; a știut dintotdeauna.

- Trebuie să fi înghițit tabletele din greșeală. Nu există altă explicație, nu-i așa?

- Nu-i treaba mea să fac speculații în lipsa tuturor faptelor, domnule director, dar sunt vreo două întrebări fără răspuns. Și mă tem că va fi o anchetă a poliției.

Robert a simțit cum i se scurge tot sângele din obraji.

- Înțeleg, a zis încet. Cum va afecta activitatea obișnuită a școlii?

- Va trebui să discutați asta cu detectivul însărcinat cu ancheta.

- Când vine poliția?

- Rapid, aș zice. Vor lua legătura cu dumneavoastră în curând ca să stabiliți împreună. La revedere!

- La revedere!

Robert a închis telefonul, simțindu-se amețit. A răsuflat adânc de trei sau patru ori.

O anchetă a poliției... Și-a scuturat capul. Era cea mai proastă veste posibilă.

Și apoi l-a izbit gândul: în ultimele zile nu se putuse gândi decât la reputația școlii. Însă, dacă era implicată poliția, atunci medicul legist trebuie să fi bănuțit că Charlie nu luase aspirina din greșeală.

- Iisuse Hristoase!

Doar nu credeau că a fost o crimă?

Robert și-a scuturat iar capul. Nu, probabil era doar o formalitate. Da fapt, dacă se gândea mai bine, tatăl lui Charlie ar fi avut influența necesară ca să insiste. Și-a amintit de câte ori Cavendish stătuse în fața acestui birou, uitându-se în jos la el nepăsător în vreme ce era muștrat. Întotdeauna era la fel: Robert îi aducea aminte că vechiul obicei de a folosi băieții ca servitori dispăruse de mulți ani și nu trebuia ca el să-i silească să se supună, dacă nu voiau. Charlie îi accepta pe-deapsa, apoi își vedea de ale lui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Charlie, care inițial trebuia să meargă la Eton, picase la examenul de admitere. Din ziua în care a ajuns la St Stephen a dat clar de înțeles că școala, directorul ei și colegii îi par mai prejos de el. Aroganța lui era uluitoare.

În căutarea inspirației, Robert s-a uitat la portretul Lordului Grenville Dudley, care a fondat școala în secolul al XVI-lea, apoi, când s-a uitat la ceas, și-a dat seama că e aproape ora prânzului. A apăsat pe butonul interfonului.

- Da, domnule Jones?

- Jenny, poți să vii, te rog?

Peste câteva clipe, apărea în ușă silueta liniștitoare a lui Jenny Colman. Lucra la școală de treizeci de ani, mai întâi la cantină, apoi, după un curs de secretare, ca asistentă administrativă în biroul contabilului. Când a venit Robert, în urmă cu paisprezece ani, și a găsit

secretara în pragul pensionării, a ales-o pe Jenny ca înlocuitoare.

Nici vorbă să fi fost cea mai sofisticată candidată, dar lui Robert i-a plăcut stilul ei calm, imperturbabil, iar cunoștințele ei despre școală au fost neprețuite pentru el pe când se instala la conducere.

Toată lumea o iubea pe Jenny, de la femeile de serviciu până la cei din consiliul de administrație. Cunoștea numele fiecărui copil și loialitatea ei față de școală era incontestabilă. Avea cu trei ani mai mult decât Robert, mai aproape de pensionare, și el se întrebase adesea cum o să se descurce după plecarea ei. Acum, și-a dat seama cu jale, probabil că va pleca el mai întâi.

Jenny lipsise tot trimestrul precedent din pricina unei operații la șold. Înlocuitoarea ei fusese competentă, și probabil mult mai pricepută la tehnologia de birou, însă lui Robert îi lipsise purtarea mămoasă a lui Jenny și se bucura s-o revadă. Jenny și-a așezat trupul rotunjour pe un scaun din fața biroului, cu carnetul și pixul pregătite și o expresie profund îngrijorată.

- Arătați tare ciudat, domnule Jones. Să vă aduc un pahar cu apă?

Vorbea cu accentul din Norfolk.

Robert a simțit brusc nevoia să-și sprijine capul pe pieptul îmbelșugat al lui Jenny, să-i simtă brațele materne învăluindu-l și să-și afle alinarea în ele.

- A fost medicul legist, a zis, izgonind gândul. Nu sunt vești bune. O să fie o anchetă a poliției.

Jenny și-a înălțat sprâncenele stufoase.

- Nu! Nu se poate!

- Hai să nădăjduim doar că termină iute cu asta. Toată lumea o să fie deranjată și neliniștită cu ei adulmecând peste tot.

- Sunt convinsă, a zis Jenny. Credeți că o să fim interogați toți?

- Habar n-am, dar cu siguranță va trebui să avertizăm toată lumea. Se pare că o să mă sune un detectiv cât de curând. O să știu mai multe după ce vorbesc cu el. Dar poate că ar fi cel mai bine să facem o adunare generală mâine în sala mare, să le spunem tuturor ce o să se întâmple. Asta înseamnă și tot personalul, până și cei care fac curățenie în bucătărie. Poți să organizezi asta?

- Sigur, domnule Jones. O fac acum.

- Mulțumesc, Jenny.

Ea s-a ridicat, apoi a zis:

- Ați apucat să-l sunați pe David Millar? A telefonat de trei ori în această dimineață.

Ultimul lucru de care avea nevoie Robert era ca un părinte bețiv și dus cu pluta să intre în panică în privința fiului său.

- Nu, încă nu.

- Păi, a sunat de câteva ori aseară și a lăsat mesaje, că Rory era necăjit când a telefonat.

- Știu, mi-ai spus. Va trebui să aștepte. În clipa asta am pe cap lucruri mai importante.

- N-ați vrea niște ceai? Arătați ca și cum nivelului de zahăr nu i-ar strica o săltare. E întotdeauna bun când cineva e în stare de șoc.

- Mulțumesc, ar fi grozav, a încuviințat el din cap recunoscător.

Telefonul de pe birou a sunat. Jenny a ajuns la el prima și a ridicat receptorul.

- Cabinetul directorului.

A ascultat un moment, apoi a acoperit receptorul cu palma și a șoptit:

- Un anume comisar Norton vrea să vorbească cu dumneavoastră.

- Mulțumesc.

Robert a luat receptorul și a așteptat până când Jenny a ieșit în grabă din cabinet.

- Sunt directorul.

- Domnule director, sunt comisarul-adjunct Norton de la Departamentul Omucideri. Presupun că știți de ce vă sun.

- Da.

- Am vrut să vă înștiințez că voi trimite doi detectivi să ancheteze moartea lui Charlie Cavendish.

- Așa e, da. Da.

Robert Jones nu știa ce altceva să spună.

- Vor ajunge acolo mâine-dimineață.

- De unde?

- De la Londra.

- Londra?

- Da. Cazul ne-a fost trimis aici, la Operațiuni Speciale din Departamentul Omucideri. Lucrăm împreună cu poliția din North Norfolk.

- Știu că trebuie să vă faceți treaba, domnule comisar, dar, evident, mă îngrijorează perturbarea școlii, ca să nu mai vorbesc de factorul panică.

- Colegii mei au multă experiență cu astfel de cazuri, domnule director. Sunt sigur că se vor purta cu tact și vă vor sfătui cum să procedați cu personalul și elevii.

- Da. Oricum aveam de gând să convoc mâine o adunare generală.

- O idee excelentă. Asta va da echipei mele ocazia să informeze școala și, poate, să curme agitația legată de prezența noastră acolo.

- Atunci, asta o să fac.

- Bine.

- Îmi puteți spune numele detectivilor pe care îi trimiteți?

A fost o mică pauză, după care comisarul a zis:

- Încă nu știu sigur, dar o să vă sun ca să confirm înainte de sfârșitul zilei. Vă mulțumesc pentru timpul acordat!

- Vă mulțumesc, domnule comisar. La revedere!

„Mulțumesc pentru ce?“, s-a întrebat Robert Jones pe când punea receptorul la loc. Și-a luat capul în mâini.

- Of, Doamne! a mormăit.

Tipii ăștia de la poliție vor scormoni prin trecutul tuturor... prin viața particulară... Nu se știe niciodată ce ar putea scoate la iveală. El însuși ar putea să devină suspect...

Numărul elevilor fusese scăzut în ultimii trei ani. În prezent, competiția era așa de mare! Era ultimul lucru de care avea nevoie școala. Sau, mai egoist, și-a zis el pe când lua telefonul ca să-l sune pe președintele consiliului de administrație, ultimul lucru de care avea nevoie el însuși.

2

Jasmine Hunter-Coughlin – Jazz, pentru prieteni, detectiv-inspector Hunter, pentru foștii colegi de serviciu – a tras în lături perdelele și s-a uitat pe fereastra micului său dormitor. Priveliștea era limitată, condensul încețoșa peisajul din Salthouse Marshes¹ și Marea Nordului mohorâtă de dincolo de ele. Și-a desenat automat pe sticlă inițialele, cum făcea în copilărie, s-a uitat o vreme la acel JHC, apoi l-a șters cu un gest hotărât pe C.

A aruncat o privire spre grămada de cutii de carton de pe podeaua dormitorului. Se mutase de trei zile, dar în afară de scoaterea la lumină a lucrurilor esențiale, ca pijamaua, ceainicul și un săpun, lăsase restul neatins.

Căsuța asta era complet opusă apartamentului cu pereți albi, minimalist, din Docklands pe care îl împărțise cu fostul soț. Și adora chestia asta. De obicei era patologic de ordonată, lipsa chefului de a despacheta izvora din faptul că în următoarele săptămâni căsuța avea să aibă parte de o renovare extinsă. Instalatorul era angajat timp de o săptămână ca să monteze încălzirea centrală, tâmplarul venea a doua zi să facă măsurătorile pentru dulapurile din bucătărie, și lăsase mesaje la doi decoratori locali.

¹ Marsh – mlaștină

Jazz spera că în vreo două luni Marsh Cottage¹ avea să arate la fel de pitoresc pe dinăuntru cum promitea pe dinafară.

Azi era o zi mai luminoasă și Jazz a hotărât să facă o plimbare de dimineață peste mlaștini până la mare. Și-a pus ghețele și o pelerină Barbour, a deschis ușa și a ieșit, respirând aerul înviorător al mării.

Căsuța sa era lângă drumul de coastă care despărțea satul de mlaștini și de mare. Vara drumul era plin de turiștii care voiau să ajungă pe plajă și în satele de coastă din North Norfolk, însă în ziua aceea, la sfârșitul lui ianuarie, era pustiu.

Jazz a simțit o licărire de mulțumire contemplând priveliștea. Relieful plat și lipsa copacilor ofereau un tablou neprimitor, dezolant, însă Jazz își dorea această simplitate. Nu era nimic frumos în peisaj, nimic care să întrerupă severitatea orizontului care se întindea pe kilometri întregi de ambele părți. Eleganța simplă a curbării depărtate, acolo unde pământul se întâlnea cu marea, și pura imensitate a panoramei se potriveau cu firea ei nepretențioasă.

Pe când trecea drumul, a văzut cu coada ochiului un bărbat ieșind din oficiul poștal, la vreo douăzeci de metri. A mers mai departe până pe iarba aspră a mlaștinii, concentrată pe pleoscăitul liniștitor al apei sub tălpi, când i s-a părut că aude cum o strigă cineva.

N-a dat atenție, punând sunetul pe seama găinușelor-de-baltă care se adunaseră în cerc în dreapta ei, și a urcat mai departe panta, singura protecție pe care o avea căsuța împotriva inundațiilor – un punct controversat atunci când a încercat să obțină o ipotecă.

– Jasmine! Detectiv Hunter! Stai un pic, te rog!

¹ Cottage – cabană, căsuță

De data asta nu mai încăpea îndoială. S-a oprit și s-a răsucit spre drum.

„Iisuse! Ce mama naibii caută el aici?” Jazz a pornit înapoi, consternată. S-a oprit la câțiva metri, oferindu-i o jumătate de zâmbet care nu i se citea și în ochi.

- Salut, detectiv Hunter.

- De ce ați venit, domnule?

- Și mie îmi pare bine că te văd, a zis Norton, întinzându-i mâna.

- Scuzați-mă, a oftat ea. În cele din urmă, s-a dus la el și i-a strâns mâna. Atâta doar că nu mă așteptam să vă văd.

- E în ordine. Acum, ai de gând să mă inviți în casă înainte să mor de frig în costumul ăsta subțire?

- Da, sigur. Intrați.

Înăuntru, Jazz i-a spus lui Norton să se așeze pe canapea și a ațâțat focul. A făcut cafea pentru amândoi, apoi s-a așezat pe un scaun de sufragerie din lemn.

- Drăguț locșor, a zis el. Confortabil.

- Mulțumesc, a zis ea. Îmi place.

A urmat o pauză stânjenitoare.

- Deci, Jazmine, ce mai faci?

Era ciudat să-l audă pe Norton zicându-i pe numele mic. Sublinia măsura în care viața ei se schimbasese în ultimele luni, dar părea și că o privește un pic de sus.

- Sunt bine, a zis ea.

- Arăți... mai bine. Ai prins un pic de culoare de când te-am văzut ultima dată.

- Da, în Italia e cald chiar și iarna.

Altă pauză, și Jazz și-a dorit ca el să spună odată despre ce este vorba.

- De unde ați știut că sunt aici? a întrebat, în cele din urmă, nefiind pregătită să deschidă ea însăși discuția. Nu-s decât trei zile de când m-am mutat.

Norton a chicotit.

- Mă surprinde că a trebuit să întreb, după ce ai lucrat la Yard¹, cu toate că nici măcar computerul nostru n-a fost în stare să dea mai mult decât Salthouse Road, numărul 29. Când am ajuns aici și n-am găsit numere pe uși am întrebat la poștă.

- Al a exclamat Jazz.

- De ce aici? a întrebat el.

- Vacanțele din copilărie, cred. Întotdeauna mi-a plăcut Norfolkul și părea la fel de bine ca oriunde. În plus, sunt aproape de părinți.

- Da. Desigur. Altă pauză. Așadar, a zis Norton, dintr-odată pus pe treabă, simțind nerăbdarea ei, vrei să știi de ce am mers cu mașina aproape două sute de kilometri ca să te văd la prima oră într-o dimineață de ianuarie. Am încercat să te sun pe mobil, dar se pare că ai renunțat la el.

- L-am lăsat acasă când m-am dus în Italia. Iar când m-am întors am hotărât că n-am cu adevărat nevoie de el.

Norton a încuviințat.

- Oricum, nu prea era de folos în North Norfolk. Al meu nu mai are semnal din Norwich încoace. Mă rog, motivul pentru care sunt aici... este că vreau să te întorci la muncă.

Jazz a tăcut un moment.

- Crezusem că am explicat foarte clar, a zis încet.

- Așa este. Însă asta a fost acum șapte luni. Ai avut un concediu, ai divorțat, ai găsit un loc în care să trăiești...

- Pe care n-am de gând să-l părăsesc ca să mă întorc la Londra, l-a întrerupt cu asprime Jazz.

¹ Scotland Yard

- Sunt sigur că n-ai de gând.

Norton părea netulburat.

- Și apoi, cum aș putea să mă întorc? Ce vă face să credeți că aș vrea să mă întorc?

- Jazmine, ce-ar fi să încetezi un minut atacul și să ascuți ce am de spus?

Dintr-odată, în glasul lui era o undă de duritate.

- Îmi pare rău, domnule, a zis ea, dar o să mă iertați dacă nu ard de dorința de a gusta din nou trecutul.

Jazz știa că este ostilă, dar nu se putea stăpâni.

- Da, îmi dau seama...

Bărbatul a ridicat privirea spre ea.

- Ceea ce aș vrea să știu, totuși, este de ce ești așa de furioasă pe mine? Nu eu te-am înșelat.

- Asta-i o lovitură sub centură, domnule.

- Ei bine, a zis Norton, privindu-și unghiile cu manichiură impecabilă, poate ai avut impresia că am făcut-o.

- Domnule, accept faptul că n-ați putut face nimic în privința soțului meu. În acel moment eram, oricum, deja dezamăgită de el și...

- Asta a fost proverbiala ultimă picătură. Norton a sorbit din cafea și s-a uitat la ea. Jazmine, știi cât costă să recrutezi și să instruiști un detectiv-inspector?

- Nu, nu știu.

- Păi, dacă aș spune că o estimare ar fi cumpărarea încă unei căsuțe...

- Încercați să mă faceți să mă simt vinovată?

- Dacă ține, da. Norton a zâmbit strâmb. Nici măcar nu mi-ai dat o șansă să discut cu tine. Acum erai la biroul tău, iar peste o săptămână îți sfârâiau călcăiele spre Italia.

- N-am avut de ales.

- Așa zici tu. Eu am sperat că relația bună de muncă pe care ne-am făurit-o te va face să simți că poți să vii la mine să discutăm, asta-i tot. Dacă am fi căzut de acord că demisia ta este singura opțiune, nu ți-aș fi stat în cale. În loc de asta, tu doar... ți-ai luat tâlpășița, fără să dai raportul, fără nimic!

Fața lui Jazz era neclintită.

- Așa. Prin urmare, de aceea sunteți aici, da? Ca să vă dau raportul?

Norton a scos un mic oftat de iritare.

- Haide, zău, fac tot ce-mi stă în puteri. Te porți ca o adolescentă agresivă. Chestia este că, practic, ești încă angajata noastră.

A scos din buzunarul interior de la piept al hainei un plic și l-a împins spre ea.

- Ce-i asta? a șoptit ea, încruntându-se.

În plic erau fluturași de salariu, corespondență legată de contul comun cu Patrick, extrasele de cont lunare care continuaseră să-i fie trimise la adresa veche și pe care, evident, nu le văzuse. În plic era și scrisoarea de demisie pe care o mâzgălise la iuțeală în aeroport și o pusese la poștă înainte să urce în avionul spre Pisa.

- N-a fost o plecare foarte... profesională, nu?

- Nu, presupun că nu, deși nu pricep ce importanță are acum.

Jazz a pus scrisoarea la loc în plic și i l-a întins.

- Poftim, domnule. Vă înmânez asta oficial. Îmi dau demisia. Așa e bine?

- Da, dacă așa vrei tu. Uite, Jazmine, chiar te înțeleg; știu că te-ai simțit dezamăgită și demoralizată, că viața personală îți era distrusă. Probabil aveai nevoie de niște timp ca să chibzuiești...

- Da! Asta rezumă totul, domnule, a încuviințat Jazz din cap vehement.

-Și, din pricină că erai furioasă și înverșunată, te-ai lăsat dusă de instinct, iar în acel moment instinctul ți-a spus să fugi. Dar te-a și orbit. Nu-ți dai seama de asta?

Jazz n-a zis nimic.

-Și, a continuat Norton, *din pricină* că erai orbită, ai luat o hotărâre impulsivă care, pe lângă ruinarea unei cariere promițătoare, m-a făcut să pierd unul dintre cei mai buni detectivi. Uite, a zâmbit el blând, nu-s tâmpit. Știam ce se petrece. Trebuie să fi fost groaznic să afli despre soțul tău, mai ales când erai, practic, ultima care află.

Tăcere.

Norton a oftat.

-Totul se reduce la același lucru: relațiile la locul de muncă sunt periculoase, mai ales când faci ceea ce facem *noi*. I-am spus asta inspectorului-șef Coughlin când m-a anunțat că vreți să vă căsătoriți.

Jazz a ridicat privirea.

-Zău? Patrick mi-a spus că ne-ai dat binecuvântarea.

-De fapt, am propus ca unul dintre voi să se transfere în alt departament, ca măcar să nu vă împiedicați unul de altul. M-a implorat să vă las să stați unde erați. Așa că, decât să vă pierd pe amândoi, am hotărât să fac o încercare, călcându-mi pe inimă, aș putea să adaug.

-Ăăă, domnule, ați zis inspector-șef?

-Da. Fostul tău soț a fost promovat de curând.

-Nu vă osteniți să-i transmiteți felicitările mele.

-Fii pe pace, n-o s-o fac.

Uitându-se la el, Jazz s-a gândit cât de nelalocul lui arată Norton, cu costumul lui de pe Savile Row și picioarele îndoite cu genunchii aproape până la piept pe canapeaua joasă.

-Ați știut, domnule? De Patrick și... *ea*?

-Am auzit un zvon, dar nu puteam să mă amestec. Dacă asta te face să te simți mai bine, ea și-a cerut transferul la Paddington Green la două săptămâni după plecarea ta. Știa că nu poate spera să se măsoare cu tine. Toți din echipă s-au purtat extrem de rece cu ea. Erai foarte populară, știi. Toți îți simt lipsa.

Norton a zâmbit larg, dezvelind două șiruri de dinți albi și puternici. Jazz nu se putea abține să-și spună că, cu părul lui negru, des, încărunit la tâmpile și ochelarii de citit cocoțați pe vârful nasului, îmbătrânirea nu făcea decât să-i sporească seriozitatea înfățișării.

-Păi, e plăcut de știut, presupun. Oricum, ce fac acum Patrick și detectiva lui preferată e treaba lor. Nu mă mai interesează. Acestea fiind spuse, a zis Jazz usturător, ați putea s-o preveniți că la primul semn că îi face concurență o să se trezească înjunghiată pe la spate.

-Nu mă îndoiesc. Fostul tău soț e un detectiv talentat, dar și necruțător de ambițios. Lucrul căruia nu i-a putut face față a fost o soție care putea să fie mai bună decât el. Am știut cu ce se îndeletnicea, că te submina, că te ponegrea tot timpul, însă, cum niciodată nu mi te-ai plâns, n-am putut să fac nimic.

-Mă aflam într-o situație imposibilă. Era soțul meu.

-Sunt de acord cu asta. Oricum, dacă învață să-și țină șlițul încheiat, mă încumet să spun că până la urmă o să capete ceea ce râvnește.

-Din partea mea, poate să călărească tot departamentul. Chiar nu-mi pasă.

-Așa te vreau, a zis Norton, vesel. Așadar, ești sigură că vrei să duc înapoi scrisoarea aia? Asta o s-o facă oficială, să știi.

A fluturat plicul spre ea.

-Da, vreau.